

GUIATS PER UNA ESTRELLA

per HENRI HUVELIN

«On és el rei dels jueus que ha nascut? Hem vist a l'Orient la seva estrella i hem vingut a fer-li homenatge». Vet aquí la paraula de la fe: «Hem vist i hem vingut». Per a anar vers Déu, cal haver vist primerament; però després, com més s'hi anirà, més es veurà.

Aquesta llumeneta, aquest petit estel, esdevé una claror cada vegada més fulgurant i, a mesura que es van descobrint els horitzons, la llum s'estén i es dilata. Com els Mags, cadascun de nosaltres té la seva Estrella, és a dir, alguna cosa que l'atrau vers Déu, que li indica la veritat, que li serveix de guia. Aquesta Estrella que conduïa els Mags no era pas el Sol; s'acontentava d'orientar, de dirigir, de guiar durant la nit, sense dissipar-ne les tenebres; semblant a la fe, de la qual pot ser mirada com la imatge; amb ella ja hi ha prou llum per poder caminar i anar vers Déu.

L'Estrella els conduí a Jerusalem; a Jerusalem hi havia homes savis que veïen, que llegien per indicar, per ensenyar els altres. Aquests van veure, però no van anar-hi, perquè, si bé ells posseïen la llum i la ciència, el seu cor no va saber interpretar-les. «El qui no estima no coneix Déu». Bé prou llegeixen que, de Bet-Lèhem, en sortirà un rei. Però aquest infant pobre i faixat amb bolquers, «és aquest el Rei anunciat pel profeta»? Llegeixen bé, però no obren bé, la seva fe incipient no és dinàmica.

Vet aquí que aquesta Estrella es para sobre el lloc on hi havia un infant. Oh! I que n'és, de lluny, aquest Déu, del qual llegeixen l'existència en el cel que estudien, el nom del qual està escrit allà dalt juntament amb noms innombrables! Com la llumeneta del tabernacle sembla, també aquí, que Déu és empetitit, disminuït. No, els Mags, no s'aturen a considerar aquesta idea, aquesta temptació, els Mags interpreten allò que veuen, per l'amor. L'amor els ha fet fer una follia, amb aquest llarg viatge. L'amor pot molt bé haver fet cometre una follia a Déu. Sí, Déu ha fet totes les follies que l'amor pot fer; s'ha anorreat fins al pessebre, fins a la Creu, fins a l'Eucaristia. Però per a caure de genolls i no fugir d'aquestes coses com d'una niciesa incomprendible, cal que el cor parli i mostri que no hi ha res tan gran com l'abnegació, com l'amor.

La vida solament és bona per a perdre-la, per a donar-la. Els Mags, amb la seva bona voluntat, emparada per la gràcia, han comprès l'amor que ha fet l'Encarnació, han comprès la humilitat del Verb encarnat; aquest amor mitjançant el qual Déu s'ha fet un infant petit.